

Incomprensible

Per posseir cultura no és necessari tenir un títol universitari. Aquest és sols un certificat com aquella persona ha estudiat una matèria per la qual té aptitud per exercir-la. Naturalment que la persona que ha estudiat, degut als seus coneixements, té certa facilitat en desenvolupar-se en la societat, cosa que no posseïx el qui es desinteressa de l'estudi.

La cultura és un pou sense fons, on diàriament cal atansar-s'hi per beure'n una mica. Això no ho comprenen moltes persones o, millor dit, ho obliden.

Entre els estaments treballadors, als pares els il·lusiona que els seus fills posseïxin un títol universitari, i, si el fill resta incapaç de tal esforç, s'enfonsen, i la reacció és: —Doncs a treballar. En aquella llar es dona tot per perdut, sense parar compte de les moltes possibilitats que es poden presentar per triomfar en la societat, no deixant l'estudi.

Hem llegit que la persona és el que es fa; aquesta paraula la trobo un xic arbitrària. Potser s'escau millor la frase: «el caràcter és una voluntat educada». Santa Teresa de Jesús, en un dels seus llibres, va escriure que la perfecció esdevé de l'obediència. I així és, puix és el camí on ens coneixem nosaltres mateixos. La nostra ment no pot deixar de cultivar-se; és com un jardí, que si no es cultiva resta erm; i és que la indiferència és un procedir que se'ns torna amb interessos.

Avui dia tot són estadístiques, i una d'elles m'ha cridat l'atenció pel que afecta a la nostra salut i butxaca. És la Seguretat Social en la seva vertent «El segur de malaltia». Es garrifa els milers de milions de pessetes que comporta el seu sosteniment: 75.200 milions; d'ells, 35.283 milions en medicaments. Mai no hauria dit que la humanitat estés tan flagellada. A què ve aquesta dissort? No serà que malvivim o que tenim massa enemics naturals? Moltes persones van a la visita del metge per tal de no tenir la molèstia de pensar d'on provenen les nostres malalties i, què és el que cal fer per guardar-se d'elles.

Tots protestem quan augmenten els tributs, quan els serveis públics ens treuen part del nostre pa, però no pensem com evitar-ho.

El tabac és nociu; i què! S'apuja el tabac, bé! S'apugen les begudes alcohòliques, què importa!, puix elles ens són necessàries per vèncer el nostre fastiguejament. Es surt de casa i seguidament s'entra en un cau d'atmosfera irrespirable. Diem: «A mi no em perjudica això, gaudeixo de bona salut»; però la naturalesa no triga a presentar factura dels nostres errors. Anem a veure al metge perquè ens retorni la salut que hem malgastat, i aleshores ens hem de limitar al que havíem de fer abans. No hauríem emmalaltit i no hauríem causat molèsties, perjudicant la butxaca d'altres.

¿Tan difícil és dedicar-se a llegir una estona per saber quelcom sobre nosaltres, sobre la vida que ens envolta, que ens empresona i ens destrueix?

En el llibre s'hi troba el que la nostra limitació ens veda. Tots volem gaudir de bona salut; doncs encaminem la nostra voluntat cap a aquest fi. No cal pretenir saber de medicina, ni de moltes altres coses, però sí sentir curiositat per elles. Hem pensat en algun moment com funciona el nostre cos? Si ens hem de limitar al que hem llegit, sabrem poca cosa. Però nosaltres tenim imaginació i aquesta en mi actua de la següent manera:

La nostra màquina és tan perfecta, obra en tal harmonia, que no necessita cuidant. En quant s'introdueix un petit intrús, es toca senyal d'alarma i al moment es defensa lluitant a favor de la seva integritat, puig no admet ingerències i no para fins que les elimina pels seus òrgans corresponents. Ací parlem d'un procés normal. La resistència a suportar mals tractes és increïble i sols sucumbeix quan el càstig ha estat massa dur, massa persistent i, debilitat en les seves forces, aquestes resten esgotades.

¿D'on li ve a la persona la vida, com s'origina aquesta? De com s'engendra, tots ho sabem, però qui és el director d'aquesta? En els principis de l'actual segle, per mitjà de l'encefalograma es descobrí electricitat en el nostre cervell.

¿D'on surt aquesta electricitat? Suposem que una persona en estat de reproducció, retransmet aquesta electricitat en els seus gens. Cadascún té una missió determinada, quins d'ells posseïx el neutron per convertir-se en pila elèctrica, en pila atòmica? Imaginem la víscera central, la primera en formar i impulsar la vida del «feto». Ella actua independentment de la mare. Aquesta solament hi aporta la matèria, el cor convertit en font d'energia és el motor del nostre cos; de la capacitat de la nostra pila atòmica esdevé la nostra estada en aquest món. Ell marca el nostre cicle vital; podem ésser més alts o més fornits, però això és aparença; si en la nostra vida fem un abús forçant el nostre cor, és natural que la seva energia esdevingui esgotada abans de temps i el nostre cicle vital sigui més curt.

I el cervell; no seran les neurones, condensadors en funcions de receptor i emissor, quina transmissió és una descàrrega elèctrica on la seva repetició constant produeix l'esgotament del condensador, donant lloc al cansament —fadiga—, fins que les neurones-condensadors s'han tornat a carregar per medi dels aliments, per l'aire que respirem i pel sol que ens regenera, puix tot porta radioactivitat. Per què unes neurones emmagatzemen dades —memòria— i altres en cert temps les obliden? Serà que carreguem elèctricament més una impressió que altra. Això es cospa quan posem més interès en l'estudi d'una matèria a la impressió momentània de qual-sevol cosa. Tot és misteri. Si ningú no pot explicar què és l'electricitat, com podem saber com es desenrotlla la vida?

Deixem-ho i pensem que és cosa de Déu.

Eduard Condís

Droguería MARTI

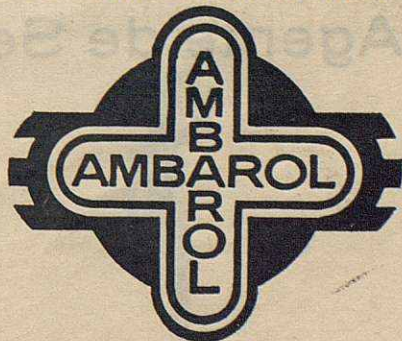
PINTOR

Pintura Moderna, Rótulos, Papeles Pintados

VENTA DE PAPELES PINTADOS,
PINTURAS Y ARTICULOS DE LIMPIEZA

La Sagrera - Teléfono 88

EXCLUSIVISTA DE INDUSTRIAS

SANTA EULALIA DE RONSANA